

РОЗДІЛ 1

Слоан

ПЛЕЙЛИСТ: ♪ «IN THE MOURNING» | PARAMORE

— Слоан, хочеш, я піду з тобою на кладовище?
— Крістен непокоїлася за мене.

Я похитала головою в екран телефона, закріпленого на центральній консолі.

— Не треба, все гаразд, потім я ще заїду на фермерський ярмарок, — спробувала заспокоїти її.

Авто зупинилось на червоне світло поряд із тротуаром, вздовж якого простягнулись обшарпані крамнички і спрагли засухостійкі дуби — здавалося, відсутність дощу таки зламала їх. Я мало не плавилася під палючим сонцем. Кілька місяців тому, на Великодні свята, у машині зламався люк, і я досі його не відремонтувала: моя стара звичка — нічого не ремонтувати в цій гівняній машині.

— Фермерський ярмарок? Ти збираєшся щось готувати? — в голосі Крістен почулася надія.

— Ні. Може, салат зроблю, — відповіла я. Світлофор засвітився зеленим. Я більше не готую, це знають усі. Я багато чого більше не роблю.

— А, ясно. Хочеш, зайду до тебе пізніше? — запитала подруга. — Принесу тісто на печиво і випивку.

— Ні. Я... *Господи!* — на дорогу раптом вибіг пухнастий мідно-рудий клубок, я щосили вдарила по гальмах. Телефон, як реактивний снаряд, злетів з панелі, з пасажирського сидіння впала сумочка, і звідти висипались тампони й порційні ароматизовані вершки.

— Слоан! Що там таке?

Я вчепилася руками в кермо, важко дихаючи.

— Крістен, мені пора. Я... здається, я збила пса, — закінчивши дзвінок, я відстібнула пасок безпеки, смикнула ручне гальмо, поклала тремтливую руку на ручку дверей і стала чекати, поки проїдуть машини, щоб вийти.

Хоч би собача загинуло швидко і безболісно. *Будь ласка.*

Інакше я вже не витримаю. Це мене доб'є. Слабке тільце чийогось песика під колесами моєї сраної машини, ще й у цей проклятий день, — і жалюгідні рештки моєї бадьорості вивітряться, як дим.

Ненавиджу своє життя.

До горла підступив клубок. Я обіцяла собі не плакати сьогодні. *Обіцяла...*

Почувся гавкіт.

З-під бампера вискочив капловухий песик і став нюхати повітря. Не встигла я ще до кінця усвідомити, що він живий, як пес застрибнув на капот. Він загавкав на мене через скло, а потім вчепився зубами за двірник і став його тягнути.

— Якого... — я схилила голову набік і захихотіла. М'язи відвикли від такого і розслабилися, і на якусь мить я забула, який сьогодні день.

Забула, що їду на кладовище.

Запищав телефон, сповіщаючи про потік повідомлень. Мабуть, Крістен хвилюється до нестями.

Ось чому я ніколи не встаю так рано. Це створює суцільний хаос. Хіба не це саме сталося о дев'ятій ранку в п'ятницю в Канога-парку? Хіба не бігли тоді по вулицях собаки?

Ззаду засигналили. З кабриолета, що проїжджав повз, вистромила рука і показала мені середній палець. Я досі стояла посеред дороги, а на капоті сидів песик.

Треба негайно починати операцію з порятунку. Не хочу, щоб песик знову потрапив під колеса. Я стала чекати, щоб проїхали машини, поки пес гавкав на мене, ставши на задні лапки. Я похитала на нього головою, і раптом він відскочив назад, смішно закинув голову, забіг по лобовому склу вгору і *гулькнув просто в люк.*

На мене впав волохатий клубок шерсті з лапками. Від несподіванки я голосно видихнула, коли кігтики ковзнули по майці, потрапили в декольте і подряпали мене від ключиці аж до пупа. Я й оком не встигла змигнути, як він уже був на мені: закинув лапки на плечі, лизав обличчя й скавучав, наче ми разом росли і я нарешті повернулася додому після навчання.

Я заверещала так, ніби мене їли заживо.

Розпатлана, з обличчям у собачій слині й важко відсапуючись, я скинула пса з себе на пасажирське сидіння і, коли задзвонив телефон, машинально схопила його.

— Слоан, що там у тебе сталося? — спитала Крістен, не встигла я ще й телефон до вуха піднести.

— До мене щойно через люк застрибнув пес!

— Що?

— Уявляєш! — я витерла щоку краєм майки. — Він... сидить біля мене на сидінні.

Песик усміхнувся до мене. Він реально усміхався, весело махаючи хвостиком. А потім нахилив голову і видав якийсь дивний звук. Я із жахом дивилась, як він виплюнув слизьку трав'яну грудочку у підсклятник, на моє ще непочате лате.

I-i-i-i... в дзеркалі заднього огляду засвітилися поліційні вогні.

— Цього лишень мені бракувало, — я подивилась на пса, на його блювотиння, на сигнальні вогні в дзеркалі.

Я захихотіла. У мене така реакція на стрес. Ще й око починає сіпатись. І тоді збоку я здаюся ненормальною.

Так, на цього копа чекає незабутня сцена.

— Крістен, я потім зателефоную. Мене зупинили поліціанти, — засміялась я.

— Чекай, як?

— Ось так. Я стою посеред дороги, тому приїхали коп.

Я поклала слухавку, ззаду нетерпляче засигналила поліційна машина. Повільно рушивши, я зупинилась біля якоїсь крамнички, оглянула себе, поправила майку й потрясла головою, лаючи безвідповідальних собачників і сміючись, як ідіотка.

Задумалась: чи достатньо в мене гарний вигляд, щоб уникнути штрафу?

Усе вказувало на те, що ні.

Колись, в іншому всесвіті, моє обличчя перемагало в конкурсах краси. А зараз скидалося на те, ніби я програла єноту в бійці за шмат піци.

Руки всі у подряпинах від собачих кігтів, а рудої шерсті на мені стільки, що з неї можна зробити ще одного

собаку. Біляве волосся зібране в неохайний пучок, який майже розпався в бою, та й лосини з вимазаною у фарбі майкою теж не додають мені елегантності. Ненафарбоване обличчя здається блідим і стомленим.

Стомлений вигляд у мене вже два роки.

— Що ж, цього разу муситиму покладатися лише на непересічні внутрішні якості, — буркнула я до песика. Він усміхнувся, виваливши набік язика, і я кинула на нього докірливий погляд. — Твоїм власникам доведеться багато чого мені пояснити.

Я опустила скло і дала копу права та реєстрацію, перш ніж він встиг про це попросити.

— Що це ви за виставу тут влаштували, міс... — поліціант глянув у мої документи, — Слоан Монро? Перешкодження дорожньому руху — це порушення правил, — знудженим голосом додав він.

— Офіцере, я не винна. Це все пес — він вибіг на дорогу, а потім узяв і застрибнув до мене в машину через люк.

В окулярах-авіаторах копа я побачила своє віддзеркалення. Повіка засмикалась, і я заплющила одне око, іншим глипаючи на офіцера. Боже, мабуть, він думає, що я божевільна.

— Дівчино, я не вчора народився. Наступного разу не варто блокувати рух заради знімання ролика для YouTube, і подякуйте, що я вам виписую штраф лише за порушення правил дорожнього руху, а не за те, що ваш пес бігає без нагляду.

— Стривайте. Ви гадаєте, він мій? — я витягла з рота довгу собачу шерстину. — Слухайте, я розумію, що в чужі машини собаки не стрибають, але повірте, я вперше його бачу. — Я глянула на свої коліна і розсміялась.

Песик поклав голову мені на ноги, з гідним «Оскара» талантом граючи роль мого улюбленця. Він підняв на мене погляд, у якому чітко читалося: «Привіт, матусю!».

Я пирснула і знову істерично засміялася, притискаючи пальцем повіку, що досі смикалась.

Сьогодні. Не якогось іншого дня, а саме сьогодні.

Коп добрих пів хвилини витріщався на мене, намагаючись зрозуміти причину мого божевілля. Впевнена, що собаче бловотиння на підскляннику додало яскравий штрих до цієї картини. Як і вигляд моєї чортопхайки загалом. Я не мила машину два роки. Та, мабуть, щось у моєму обличчі спонукало копа повірити мені, бо він ще раз вислухав мою історію.

— Добре. Зателефоную в притулок для тварин, — він нахилився до рації на плечі. — Вони заберуть у вас цього небезпечного волоцюгу.

Я миттю отямилась і зняла палець із повіки.

— Ні! Його не можна відвозити в притулок!

Рука поліціанта завмерла на рації, і він здивовано підняв брову.

— Бо він ваш?

— Ні, бо йому буде страшно. Ви що, не бачили рекламу Товариства захисту тварин? Із сумними собаками в клітках? Під пісню Сари Маклахлан?

Коп пішов назад до своєї машини, щоб виписати мені штраф, і сміявся, не вгаваючи.

Коли ми з песиком доїхали додому, я прикріпила квитанцію на холодильник, притиснувши її магнітиком у формі в'єтнамки, який ми з Бренденом колись купили на Мауї. Від вигляду квитанції й магнітика горло стиснулося, але раптом пес сунув мені під руку свою

мордочку, і якимось мені вдалося притлумити сльози, що вже підступили до очей. Десята ранку того самого дня, і поки що я дотримуюсь своєї обіцянки і не рידаю.

Ай молодець.

Я зателефонувала до Крістен, яка, мабуть, була вже на межі нервового зриву і збирала пошукову команду, бо я не відповіла на п'ять її останніх дзвінків. Вона взяла слухавку після першого ж гудка.

— Що в тебе сталося, чорт забирай? Ти в нормі?

— Так, у нормі. У мене тепер є пес. Він зараз у мене вдома. Мені виписали штраф за зупинку посеред дороги.

— Трясця, ти жартуєш?

— На жаль, ні, — стомлено відповіла я.

Крістен цокнула язиком.

— Ти знову забула про груди? Наступного разу використовуй бюст!

Я відтягнула майку і закотила очі, побачивши подряпини між грудьми.

— Дякую, але краще я вже заплачу штраф і збережу рештки гідності.

Я дістала з шафки синю пластикову миску і налила в неї води з-під крана. Дивилась, як жадібно песик став пити, наче не бачив води кілька днів. Він пив, штовхаючи миску по плитці старої кухні й розхлюпуючи воду. Я схопилась за голову.

Ох, який відстійний сьогодні день.

Надто багато вражень. Зазвичай я не виходжу з дому. Саме тому й не виходжу. Забагато людей і всього. Хотілося шикнути на сонце і повернутися в ліжко.

— Зателефоную на номер, вказаний на його нашійнику. А потім знову тобі.